

Trenta anys reivindicant

Els problemes del mal estat de la carretera de Girona a Olot van començar amb la supressió del carrilet, el 1969

Des de les mobilitzacions de mitjan dels anys 70 fins avui els cartells reivindicatius s'han succeït

Pocs quilòmetres més avall del punt on divendres passat es va produir l'últim tràgic accident de l'N-141e, el perillós revolt del pou del glaç, ha estat durant anys el millor exemple del mal estat d'aquesta carretera. Només en aquest revolt, situat al terme de Bescanó al quilòmetre 106, entre els anys 1981 i 1983 s'hi van produir 82 accidents: 5 persones hi van perdre la vida i 104 hi van resultar ferides. Les dades donaven una mitjana de 27 accidents a l'any, amb 2 morts i 35 ferits. El nombre d'accidents va ser un dels detonants del malestar pel pèssim estat de la carretera, però les mobilitzacions ja havien començat anys abans. Supressió del

carrilet Els problemes d'aquesta carretera van començar el 1969 amb la supressió del carrilet de la línia Girona-Olot que comunicava el Gironès, la Selva i la Garrotxa. La supressió d'aquest transport públic va significar un augment important del trànsit en una ruta que constituïa la sortida natural dels garrotxins cap a Barcelona i la Selva.

L'augment de vehicles i, sobretot, de camions, va fer empitjorar l'estat de la carretera i la va fer més perillosa, una situació que anys més tard es va repetir amb l'entrada en servei de l'eix transversal. A mitjan dels anys setanta ja es van desenvolupar tot una sèrie de mobilitzacions populars –també polítiques i des dels ajuntaments– per reclamar la millora de la carretera.

L'octubre del 1979 es va publicar en aquest diari una carta acompanyada de 576 signatures que ja qualificava la via de vergonyant. Més signatures A principi del anys vuitanta es van recollir més signatures a tots els pobles afectats i es va convocar una manifestació de cotxes amb el lema: "Els pobles estan tips d'esperar. Vine a la marxa a protestar." El 12 d'abril d'aquell any uns cinc-cents cotxes amb més de dues mil persones van recórrer el trajecte fins a Girona –amb cartells reivindicatius penjats als arbres, des de Salt fins a les Preses– per entregar deu mil signatures al governador de l'època, Josep Donadeu. Un òmnibus de la Teisa carregat de polítics i alcaldes va encapçalar aquella manifestació de vehicles.

Sota una pressió constant, la carretera es va anar arreglant a trossets però deu anys després, les mancances encara es feien evidents i les mobilitzacions van tornar. Problema polític Al 1988 els cartells apareixien altre cop als arbres i una altra manifestació de cotxes va recórrer el tram de les Planes al coll d'en Bas.

Durant aquells anys la carretera de la vergonya també es va convertir en un problema polític que va acabar amb l'enfrontament entre els alcaldes i representants de CiU –contraris a les mobilitzacions– i la resta de partits. Un dels episodis de més tensió va ser el debat de parlamentaris que es va organitzar a l'Ajuntament de Sant Feliu de Pallerols, al qual no va voler assistir cap representant de CiU.

Amb tot, la necessitat de fer pinya va facilitar que s'organitzés una reunió a les Planes al juliol del 1989 per signar

la pau i adoptar una posició comuna. A partir d'aquell moment es van anar accelerant les obres i al 1993 els trams més importants es van donar per enllestits.

Trenta després d'aquelles primeres mobilitzacions, però, els rètols reivindicatius no han desaparegut al llarg d'aquesta carretera; moltes de les variants continuen pendents i els trams urbans continuen sent uns coll d'ampolla per un trànsit cada vegada més nombrós.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 13-01-2013 Pàgina 4

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/1-territori/12-infraestructures/609951-trenta-anys-reivindicant.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=portada&utm_source=rss&utm_medium=portada&utm_campaign=rss